

Společenství Lásky

Hošťálková 18. 6. 2017

Písně: 637, 159, 483, 684, 484

Čtení Písma: ev. Jana 15, 12 – 17; 1.ep. Jana 4, 7 – 11. 19 – 21

Text kázání: ev. Jana 15, 17

Milí bratři a sestry,

máme před sebou řeč Pána Ježíše k učedníkům. Je to řeč lásky a o lásce. Poví jim v ní, tak aby o tom nemohlo být pochyb, jak své učedníky - to je ty, kteří v něho uvěřili - miluje, a zároveň také jak oni mají milovat jej. Větou: „**Zůstaňte v mé lásce**“, ale určí této lásce ještě další rozměr a směr. Právě tomuto je věnován jeho další výklad.

Celý oddíl je zarámován do jedné myšlenky. Začíná slovy „**abyste se milovali navzájem**“ a končí „**abyste milovali jeden druhého**“. Mohlo by se zdát, že láska ke Kristu k plnosti křesťanského života vlastně stačí. A přece, třebaže je to předpoklad základní - láska, která vychází od Krista k člověku a od člověka ke Kristu - nestačí to, není to úplné, něco důležitého tomu chybí. Proč to nestačí a co tomu chybí? Apoštol Jan to ve své epištole jakoby dopoví (možná proto, aby člověk nemohl říkat, že nevěděl): „**Řekne-li někdo: Já miluji Boha, a přitom nenávidí svého bratra, je lhář. Kdo nemiluje svého bratra kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí**“. Tedy: láska ke Kristu není něčím samoučelným, neupíná se pouze k nebeským výšinám, ale jejím zkušebním kamenem je náš vztah k člověku, k našemu bližnímu.

Vždyť přece není nic snadnějšího, než vyznávat Bohu lásku, rozplývat se ve zbožných citech, krásně a s nadšením o této lásce mluvit, všechno možné slibovat. Některé písně ve zpěvníku jsou toho plné a patří k těm nejoblíbenějším. Námatkou třeba: „*Vezmi Pane život můj - moje dny, můj každý dech, ruce, nohy, hlas, zlato, schopnosti, tělo, duši*“. Otázka, kterou si nad takovou písní potřebujeme vždycky klást je: jak dalece je to všechno z naší strany pravda; když to zpíváme, často si ani neuvědomujeme dosah toho všeho, co Bohu nabízíme. Ano, kéž by to všechno byla pravda! Myslím ale, že tomu tak není, že slibujeme víc, než jsme schopni a ochotni, že jen předstíráme to, na co ve skutečnosti nemáme. Takováto zbytnělá láska může často být velmi laciná, která nás vůbec nic nestojí a k ničemu nás nezavazuje. Ano, možná uvnitř toužíme, aby to tak s námi bylo, ale nakonec zůstává jen u slov a slovo - jak víme - snese a unese všechno. „*Řeč se mluví a voda teče*.“ Jenže kdo říká, že „**miluje Boha a přitom nenávidí svého bratra, je lhář**“. Třebaže nám to zní velmi tvrdě až krutě, víme, že je to pravda. Kristus člověku, nám, strhává masku jakékoli přetvářky a neoprávnělosti.

Navíc, lásku ke Kristu vlastně ani není možné dokázat jinak, než právě ve vztahu k druhým lidem. Proto nám Pán Ježíš říká: „**To vám přikazuji, abyste jeden druhého milovali**“. Mluví tu o tom, že především mezi jeho učedníky a následovníky by měla být láska samozřejmostí. Kristova církev má být především společenstvím lásky. Proto se nazýváme bratřími a sestrami, abychom si tuto skutečnost stále připomínali a nikdy na to nezapomněli. Láska je největším

křesťanským kapitálem, a přece její pravá cena se ukáže teprve ve chvíli, kdy se mezi námi dostává do oběhu, kdy nastoupí cestu od člověka k člověku. Jinak bychom se podobali nedobytné pokladně. Sebeláska je pokaždé jenom kapitál mrtvý, bez jakéhokoli užítku. Teprve ve vzájemném sdílení může láska začít fungovat. A v tomto směru bychom se neměli bát žádných výdajů. Právě naše příjmy jsou podmíněny těmito výdaji. Všichni potřebujeme přijímat, jsme do jisté míry odkázáni jeden na druhého, proto každý z nás musí také vydávat. A obohacovat v lásce a láskou druhé, vždy také znamená obohacovat sama sebe.

Jen tam, kde je tato Kristova láska přítomná a kde je stále při díle, mohou lidé žít pocitem radosti, vděčnosti, štěstí, nikdo se tam necítí být opuštěn, nebo něco méně než ten druhý, nebo jako strádající a ohrožený. Žít jeden pro druhého a všichni pro Krista, to je jeden z důvodů proč tu chce mít náš Pán svou církev. Proto také říká: **„To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem“** a **„To vám přikazuji, abyste jeden druhého milovali“**. Ptejme se sami sebe, jestli v tomto smyslu nezůstáváme Ježíši Kristu i sobě navzájem dost velkými dlužníky.

A Pán Ježíš nás při této příležitosti upozorňuje ještě na jednu velmi důležitou věc; a sice na to, že jenom láska dovede přinášet oběti. **„Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele. Vy jste moji přátelé.“** Z tohoto dodatku je jasné, že tady nevyhlašuje jen nějaké teoretické pravidlo, ale má na mysli svou oběť za nás hříšné. Určitě za tím máme vidět především důkaz jeho lásky k nám hříšným lidem. On nemiloval žádné andělské bytosti, ale lidi s mnohými slabostmi, nedostatky, hříšnou duší i srdcem.

To je něco, co nemůžeme jen tak přejít. Církev Ježíše Krista netvoří žádná duchovní elita, hrdá na svou dokonalost a povznesena nad své okolí, ani v ní nejsou žádní světci nebo světice. Jsou v ní lidé z masa, krve a kostí, kteří v tom nejlepším případě se stále znovu zvedají ze svých pochybení a pádů. Jsou to lidé rozdílných názorů, povah, způsobu života, rozhledu, potřeb a přání; jsou to také ti, kteří jsou plni všeho, čím žijí lidé mimo církve tzv. „ve světě“ - ješitnost, urážlivost, pokušení všeho druhu, úzkosti, pochybnosti, zloba... To vše a mnohé další se nevyhýbá ani lidem, kteří sedávají pod kazatelnu, ani tomu na kazatelně. A přece, všechny tyto rozdíly i naši hříšnou porušenost může překlenout jenom Kristova láska, ve které máme přistupovat jeden ke druhému a v ní spolu jednat a vycházet. Jenom v ní se můžeme v trpělivosti navzájem přijímat takoví, jací jsme a zároveň jeden druhému pomáhat k lepšímu životu; jenom v ní si můžeme být vzájemným potěšením i oporou. Sbor má být místem, kde toto vše neustále probíhá a kde se to uskutečňuje.

A Pán Ježíš v této souvislosti poví: **„Vy jste moji přátelé“**. Ne tedy již služebníci, ale přátelé. V řeckém textu je to tak trochu hra se slovy. Kdybychom to měli aspoň trochu vystihnout česky nejspíše bychom místo přátelé řekli: **„Vy jste moji milovaní“**, protože slovo „přítel“ je utvořeno od slova „milovaný“. Ježíš tuto kvalitativní změnu vysvětluje tak, že nás, jako své milované, seznámil se vším, **„co slyšel a přijal od svého nebeského Otce“**. Povýšit služebníky na přátele-milované, zasvětit je do věcí nebeského Otce, do tajemství a cesty spásy, položit za své přátele život, to znamená nepopsatelně mnoho.

Z Kristových slov, která zde slyšíme, vane duch svobody, právě svoboda je nutným předpokladem lásky a přátelství. Nemůže se jí dařit ve vztahu pán a služebník - tam kde zní pouhé příkazy a rozkazy. Jestliže ale přesto Pán Ježíš mluví

- i ve vztahu k lásce - o přikázání, pak má spíše na mysli nezbytnost, ano, nutnost jak tomu má mezi námi být a chodit. On nás prostě „*vyvolil, povolal a ustanovil, abychom šli a nesli ovoce*“. Jistěže ovoce této vzájemné lásky, která je vyživována z našeho života s Kristem a z Krista. To se poručit nedá, tryská to z toho nejnějnějšího pobízení touto láskou, kterou Kristus probouzí v každém, koho si povolává za svého učedníka, kdo se stává jeho přítelem a milovaným. A kdo skutečně ví o tom, jak si jej Kristus zamiloval, a že za něj splatil všechno jeho dluh, pro toho je láska k bližním samozřejmým odleskem Kristovy lásky, něco jako malá splátka na nesplacitelný dluh - kdybychom se snad namáhali vrátit Kristu všecko, co on do každého z nás investoval.

Cítíme, že dobře je jen tam, kde se lidé mají rádi, kde spolu vychází v lásce - to je jasné. Tam to člověka vždy znovu táhne, tam hledá ochranu i sílu ve světě mnohého nepřátelství, nenávisti, sobectví a lhostejnosti kde je člověk člověku vlkem. Jde jen o to, aby křesťanské sbory - i to naše společenství zde - byly takovými ostrůvky lásky, které jsou pomocí a záchranou a jsou otevřeny všem, kteří žijí na rozbouřeném moři tohoto světa. Naším úkolem je takové ostrůvky stále budovat, vytvářet, být jimi. Proto nám Kristus ukládá: „***To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás... To vám přikazuji, abyste jeden druhého milovali***“.

Amen.